

Pablo heeft een woordenziekenhuis.
Zijn hele kamer staat vol mini-bedjes.
Onder elk dekentje ligt een woord
dat hij dringend moet verzorgen.

Dokter Pablo verzamelt alle woorden zelf.
Hij spitst zijn oren bij ieder woord dat hapert,
dat plots gemeen klinkt
of dat niemand nog begrijpt.

‘Stommerik!’ hoort hij op de speelplaats,
hoewel er alleen maar leuke kinderen zijn.
Pablo vangt het woord in letters.
Hij schrijft het op met zijn speciale dokterspen
en stopt het in zijn tas.

Thuis gaat de dokter meteen aan de slag.
Elk woord krijgt een eigen bedje.
Dat maakt hij van een luciferdoozje en een plukje wol.

Pablo pakt zijn stethoscoop en luistert.
Ze zeggen dat woorden geen hart hebben,
maar hij weet wel beter!

Verkeerd uitgesproken woorden hoeven niet lang te blijven.
Weps. Medalje. Papa-gaai.
 Pablo krabbelt ze drie keer juist op een briefje.
 Even later mogen ze al naar huis.

Moeilijker zijn de woorden die iets anders zeggen dan wat je bedoelt.
 Mama's *minuutje* duurt eigenlijk een halfuur.
 Pablo ruimt *nooit* op, zegt papa – maar dat doet hij soms heus wel!
 En het ergste: 'We eten vandaag *superlekkere* spruitjes.'